

Kinyilatkoztatás a Pokolról és a Mennyről

Jézus Krisztus elragadott 7 kolumbiai fiatal egy csoportban és megmutatta nekik a Mennyet és a Poklot. Hallgassák meg a beszámolójukat a Menny dicsőségéről és a Pokol borzalmáról.

Csak 6 beszámolót tudunk felvételen rögzíteni. Eredeti spanyolból lett lefordítva. A hangfelvétel, az illusztrációk és a képek később lettek hozzáadva a beszámolóhoz, eredetileg nem képezték a beszámoló részét. A Fordítás Claudia Alejandra Elguezabal segítségével készült.

Kinyilatkoztatás a Mennyről

[[MP3](#)] [[PDF](#)] [[DOC](#)]

--- (Első Bizonyosság,
Ézsau) ---

[2 Korintus 12:2:](#)

Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt – hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak az Isten tudja –, elragadtattott a harmadik égig.

A szobában voltunk, amikor az első élményünk volt. A szoba most újra fénybe borult az ÚR Jézus jelenlététől. Olyan erőteljes volt, hogy az egész szobát bevilágította. A szoba tele lett az Ő dicsőségé-

vel, gyönyörű volt előtte állni. Jézus ezt mondta nekünk: „**Fiaim, most megmutatom nektek a Királyságot, elmegyünk a Dicsőségembe.**” Megfogluk egymás kezét és felemelkedtünk. Lenéztem, és észrevettem, hogy kiszálltunk a testünkből. Ahogy elhagytuk a testünket, fehér köpenyekbe voltunk öltözve és elkezdtünk felfelé haladni igen nagy sebességgel.

Megérkeztünk egy pár ajtó előtt, ami a Mennyek Országába vezető bejárat volt. Megdöbbsentünk azon, ami velünk történt. Hála az Úrnak, Jézus, az Isten Fia ott volt velünk, és még két angyal, akiknek mindegyiküknek négy szárnya volt. Az angyalok elkezdtek beszélni hozzánk, de mi nem értettük, hogy mit mondtak. A nyelvük teljesen eltért a miénktől, és a többi földi nyelvhez sem hasonlított. Ezek az angyalok üdvözöltek minket és kinyitottak ezeket a hatalmas ajtókat. Egy gyönyörűséges helyet láttunk, különféle dolgokkal. Amikor beléptünk, tökéletes békeség töltötte el a szívünket. A Biblia elmondja nekünk, hogy Isten olyan békességet ad, amely túlszárnyal minden emberi elképzelést. ([Filippi levél 4:7](#))

Az első dolog, amit láttam, az egy szarvas volt, úgyhogy megkérdeztem egyik barátomat, hogy: „*Szandra, te is ugyanazt nézed, amit én?*” Ő már nem sírt vagy kiáltozott, mint amikor a Poklot mutatta meg nekünk Jézus. Mosolygott, és így szólt: „*Igen, Ézsau, épp a szarvast nézem!*” Azután tudtam, hogy minden valóságos és hogy valóban a Mennyek Királyságában vagyunk. Hamarosan elfelejtettük mindazt a horrort, amit a Pokolban átéltünk. Élveztük az Isten dicsőségét. Odamentünk, ahol a szarvas volt, mögötte egy igen hatalmas fa állt! Ez a paradicsom középpontja volt.

A Biblia elmondja a [Jelenések 2:7](#)-ben: „*Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.*”

A fa az ÚR Jézus szimbóluma, mert Krisztus az Örök Élet. A fa mögött egy kristályosan fénylő vízü folyó volt. Olyan tiszta és gyönyörű volt, amilyent a Földön még soha sem láttam. Egyszerűen csak ott akartunk maradni ezen a helyen. Sokszor mondtuk is az Úrnak: „*Urunk, kérlek! Ne vigyél el minket erről a helyről! Itt akarunk maradni örökre! Nem akarunk visszamenni a Földre!*” Az ÚR így válaszolt nekünk: „***Szükséges, hogy visszamenjeteK, hogy bizonyoságot tegyeteK minderről, amit elkészítettem azoknak, akik szeretnek engem, mert nagyon hamar visszajövök és az én jutalmam Velem lesz.***”

Amikor megláttuk a folyót, odasiettünk és beleugrottunk. Emlékeztünk az írásra, ami azt mondja, hogy bárki, aki hisz az Úrban, annak belsejéből élő víznek a folyamai fognak ömleni. ([János 7:38](#)) A víz ebben a folyóban tényleg úgy tűnt, mintha önmagában is élete lenne, így belevetettük magunkat. A vízen kívül és a víz alatt is tudtunk lélegezni teljesen normálisan. A folyó nagyon mély volt és nagyon sokszínű hal úszott benne. A fény a vízen kívül és a víz alatt is világosan fénylett; a Mennysországbán a fény nem egy bizonyos forrásból jön, minden fényes és világos. A Biblia elmondja, hogy az ÚR Jézus maga a városnak a világossága ([Jelenések](#)

[könyve 21:23](#)). Néhány halat kivettünk a vízből a kezeinkkel; nem haltak meg. Így odafutottunk az Úrhoz és megkérdeztük tőle, hogy miért. Az ÚR mosolygott, és azt válaszolta, hogy a Mennyben nincs többé halál, nincs többé sírás, és nincs többé fájdalom. ([Jelenések könyve 21:4](#))

Elhagytuk a folyót és minden helyre elszaladtunk, amit csak találtunk, meg akartunk érinteni mindent, és meg akartunk tapasztalni mindent. Mindent haza akartunk vinni magunkkal, mert annyira lenyűgözőnek találtuk a Mennyország dolgait. Nem lehet ezeket szavakkal megfelelően kifejezni. Amikor Pál apostol elragadtatott a Mennybe, olyan dolgokat látott, amelyeket egyáltalán nem tudott szavakkal megmagyarázni, mivel annyira hatalmasak a Mennyek Királyságának a dolgai. ([2 Korintusi levél 12](#)) Olyan dolgokat láttunk, amiket szinte nincs mód leírni.

Azután egy igen tágas területre értünk; egy nagyon csodálatos és gyönyörű helyre. Ez a hely tele volt értékes kövekkel: arany, smaragd, rubin és gyémánt volt ott. A padló tiszta aranyból készült. Azután elmentünk egy helyre, ahol három igen nagy könyv volt. Az első egy Biblia volt, amely aranyból készült. A Zsoltárok könyve leírja, hogy Isten Igéje örök, és hogy Isten Igéje örökre a Mennyben marad. ([Zsolt 119:89](#)) Egy hatalmas arany Biblia volt; az oldalak, az írás, minden tiszta aranyból készült.

A második könyv, amit láttunk, nagyobb volt mint a Biblia. Nyitva volt és egy angyal ült ott és éppen írt valamit a könyvbe. Az ÚR Jézussal együtt közelebb férkőztünk a könyvhöz, hogy meglássuk, mit ír az angyal. Az angyal minden olyan dolgot leírt, ami a Földön történt. Mindent, dátummal, időponttal együtt; minden fel van jegyezve a Mennyben. Ez azért történik, hogy beteljesüljön Isten Igéje, amely azt mondja, hogy Könyvek nyitvatnak meg, és a Földön levő emberek azon cselekedeteik alapján lesznek megítélve, ami le lett jegyezve azokban a könyvekben. ([Jelenések 20:12](#)). Az angyal minden dolgot leírt, amit az emberek itt a Földön tesznek, jót és rosszat is, ahogy meg van írva.

Odamentünk arra a helyre, ahol a harmadik könyv volt. Ez még nagyobb volt, mint az előző könyv! Csukva volt, de közelebb léptünk hozzá. Mind a heten megfogtuk a könyvet, és így vettük le arról a helyről, ahol állt, és egy oszlopra tettük, ahogy az ÚR utasított bennünket.

A pillérek és az oszlopok a Mennyben olyan csodálatosak! Nem úgy készültek, mint a földiek. Olyanok voltak, mint egy fonat, különböző drágakövekből kirakva. Néhány gyémántból, másikat tiszta smaragdból, megint másikat tiszta aranyból voltak, és ismét másikat különböző fajta kövek keverékéből készültek. Ekkor megértettem, hogy Isten valóban minden dolog tulajdonosa, ahogy meg van írva a [Haggaius 2:8](#)-ban: „*Enyém az ezüst, enyém az arany.*” Megértettem, hogy Isten teljes mértékben gazdag, és Ővé minden gazdagság a világon. Azt is megértettem, hogy a világ a maga teljességében Istenhez tartozik, és Ő oda akarja adni mindazoknak, akik ezt hittel kérik tőle.

Az ÚR így szól a [Zsolt 2:8](#)-ban: „*Kérd tőlem, és neked adom a nemzeteket örökségül.*” Ez a könyv, amit az oszlopra tettünk olyan nagy volt, hogy ahhoz, hogy ah-

hoz, hogy lapozni tudjunk, minden oldalnál a könyv egyik oldaláról a másikig kellett elsétálnunk. Megpróbáltuk elolvasni, ami a könyvben állt, ahogy az ÚR megkért minket. Először nehéz volt beleolvasni, mert furcsa betűkből álltak a szavak, amelyeket nem értettünk. Minden földi nyelvtől különbözött; ez valami teljesen Mennyei volt. De a Szent Szellem segítségével, megkaptuk a kegyelmet, hogy el tudjuk olvasni. Olyan volt, mintha egy kötést vettek volna le a szemeinkről, mikor megértettük az írást; olyan tiszta lett, mit az anyanyelvünk.

Megláthattuk, hogy mind a hetünknek be volt írva a nevünk abba a könyvbe. Az ÚR elmondta, hogy ez az Élet Könyve. ([Jelenések könyve 3:5](#)) Megfigyeltük, hogy ezek a nevek, amelyek a könyvben voltak mások voltak, mint a földi neveink; ezek a nevek újak voltak, így beteljesül az Isten Igéje, hogy Ő új nevet ad nekünk, amit senki más nem tud, csak az a személy, aki kapja. ([Jelenések könyve 2:17](#))

A Mennysországból ki tudtuk mondani a neveinket, de amint az ÚR visszavitt minket a Földre, kivette ezeket a neveket az emlékezetünkéből és a szívünkéből. Az Isten Igéje örök, és be kell, hogy legyen töltve. Barátaim, a Biblia azt írja, hogy ne engedjük senkinek, hogy elvegye a koronánkat, ne hagyjuk senkinek, hogy ledöntsön minket a trónunkról és elmozdítson arról a helyről, amit a Mennyei Atyánk elkészített számunkra ([Jelenések könyve 3:11](#)). A mennyországban milliányi dolog van, ami csodálatos, amit egyszerűen nem lehet szavakkal kifejezni. De elmondok valamit, „Isten vár rád!” Bárhogy is, csak azok menekülnek meg, akik mindvégig kitaranak! ([Márk 13:13](#))

--- (Második Bizonyosság, Ariel) ---

Amikor elragadtattunk a Mennyei Országába, egy gyönyörű helyre érkeztünk értékes ajtó elé. Az ajtó előtt két angyal állt. Elkezdték beszélni, de a nyelvük angyali nyelv volt, és nem értettük, mit mondanak. De Isten Szent Szelleme megadta nekünk a megértést. Minket üdvözöltek. Az Úr Jézus rátette a kezét az ajtókra, és kinyíltak. Ha Jézus nem lett volna velünk, akkor nem tudtunk volna belépni a Mennyebe.

Mindent értékeltünk, amit a Mennyeben tapasztaltunk. Látunk egy hatalmas fát, amit a Biblia úgy ír le, mint az „Az Élet Fája”. ([Jelenések könyve 2:7](#)) Elmentünk egy folyóhoz, és sok halat láttunk benne. Minden annyira elképesztő volt, hogy a barátaimmal úgy döntöttünk, hogy belemergünk a vízbe. Úszkálni kezdtünk a víz alatt. Lenyűgözően szép halakat láttunk, amelyek körülöttünk úsztak, és a testünket cirógatták. Nem úsztak el, mint ahogy a Földön történik; az Úr jelenléte nyugalmat árasztott a halakra. A halak megbíztak bennünk, mert tudták, hogy nem fogjuk bántani őket. Én annyira le voltam nyűgözve, hogy megragadtam az egyik halat, és kiemeltém a vízből. Az volt lenyűgö-

zó, ahogy a hal lenyugodott, és élvezte az ÚR jelenlétét még az én kezeimben is. Azután visszatettem a halat a vízbe.

A távolból láttam, hogy fehér lovak is vannak a Mennyben, ahogy meg van írva Isten Igéjében a [Jelenések könyve 19:11](#)-ban: „*És láttam a megnyílt eget: íme egy fehér ló, és aki rajta ül, annak neve Hű és Igaz, mert igazságosan ítél és harcol.*” Azok a lovak voltak, amelyeket az ÚR majd használni fog, amikor visszajön a Földre, hogy elragadja az övéit, az Ő egyházát. Odasétáltam a lovakhoz, és elkezdtem simogatni őket. Az ÚR követett engem, s megengedte, hogy lovagoljak egyikükön.

Elkezdünk lovagolni, és olyan érzések töltöttek el, amit még soha életemben nem tapasztaltam a Földön. Olyan békességet, szabadságot, szeretetet és szentséget éreztem, amit csak egy ilyen gyönyörű helyen élhet át az ember. Elkezdtem élvezni mindent, amit láttam. Egyszerűen élvezni akartam mindent, amit lehet, ebben a gyönyörű paradicsomban, amit az ÚR elkészített nekünk.

Láthattuk a menyegzői asztalt, már minden fel volt szolgálva. Az asztalnak nem volt se vége, se hossza. Székeket is láttunk, melyek el voltak készítve. Az örök élet koronái is már elkészültek számunkra. Felséges ételeket láttunk, amelyek már fel voltak szolgálva, mindazoknak, akik meghívást kapnak a Bárány Menyegzőjére.

Angyalok voltak ott fehér anyaggal, amelyeket az ÚR a mi köntösünkhöz készített el. Teljesen lenyűgözött, mikor mindezeket láttam. Az Isten Igéje leírja, hogy úgy kell fogadnunk az Isten Országát, mint egy gyermek. ([Máté 18:3](#)) Amikor a Mennyben voltunk, valóban olyanok voltunk, mint a gyerekek. Mindennek örültünk; a virágoknak, a lakóhelyeknek... az ÚR még azt is megengedte nekünk, hogy belépünk a házakba.

Azután az ÚR egy olyan helyre vitt minket, ahol sok-sok gyermek volt. Az ÚR közöttük volt és elkezdett játszani velük. Figyelt, hogy minden egyes gyerekkel elég időt töltsön, és élvezte, hogy velük lehetett. Az ÚR közelébe férköztünk, és megkérdeztük Tőle: „*Urunk, ezek azok a gyermekek, akik majd a Földön meg fognak születni?*” Az ÚR így felelt: „*Nem, ezek azok a gyermekek, akiket abortusz által megöltek a Földön*”. Ezt hallva, valami olyasmit éreztem, amitől bensőmben meg rázkódtam.

Eszembe jutott valami, amit a múltban elkövettem, amikor még nem ismertem az Urat. Abban az időben kapcsolatom volt egy nővel, aki terhes lett. Amikor elmondtam, hogy terhes, nem tudtam, mi tévő legyek, így egy kis időt kértem, hogy dönteni tudjak. Egy idő eltelt, s mikor elmentem hozzá, hogy elmondjam neki a döntésemet, már túl késő volt, mert addigra már abortálta a gyermeket. Ez megbélyegezte

az életemet. Még azután is, hogy befogadtam Jézust a szívembe, ez az abortusz egy olyan dolog volt, amit sohasem tudtam magamnak megbocsátani. De Isten tett valamit velem azon a napon, megengedte, hogy bemenjek arra a helyre, és ezt mondta: „**Ariel, látod azt a kislányt amott? Az a kislány a te lányod.**” Amikor az ÚR ezt elmondta, és láttam a kislányt, éreztem, hogy a seb, ami már olyan hosszú ideje volt a lelkemben, elkezdett begyógyulni. Az ÚR megengedte, hogy a közelébe menjek, és ő is közeledett hozzám. Megfogtam a kezét és belenéztem a szemébe. Egyetlen szót hallottam az ajkairól, „*Apukám!*”. Megértettem, és éreztem, hogy Isten kegyelmes hozzám, és megbocsátott nekem, de nekem is meg kellett tanulnom megbocsátani magamnak.

Kedves barátom, bárki is olvasod ezt a beszámolót, valamit el szeretnék mondani neked. Isten már megbocsátotta a bűneidet, és most neked is meg kell tanulnod megbocsátani magadnak. Hálát adok az Istennek, hogy megengedte, hogy megosszam veletek ezt a bizonyosságot. *Az ÚR Jézus Krisztusé legyen minden tisztelet és dicsőség!* Ez a bizonyosság az Úrtól jött, Ő engedte meg nekünk, hogy ilyen kinyilatkoztatást kapjunk. Remélem, hogy minden testvérünk, aki olvassa ezt a bizonyosságot, ugyanúgy áldást nyer majd belőle, és arra fogja használni, hogy másoknak is áldására legyen. Isten áldjon meg!

--- (Harmadik Bizonyosság) ---

([Jelenések könyve 21:4](#))

És Isten letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.

Amikor megérkeztünk, ezeket a nagy ajtókat kinyitották számunkra, és először egy völgybe értünk, amely tele volt virágokkal. A virágok gyönyörűek voltak, és az illatuk egyedülálló volt. Elkezdtünk sétálni, és olyan szabadságot éltünk át, amit a Földön sohasem éreztünk. Békesség töltötte el a szívünket, és amíg néztük a virágokat, észrevettük, hogy egyedülállóak voltak; mindegyik szirm egyedülálló volt, az egyedi szirmoknak egyedi színe volt.

A szívemben belül azt mondtam az Úrnak, hogy szeretnék egyet ezek közül a virágok közül megtartani. Az ÚR kifejezésre juttatta beleegyezését, így közelebb mentem egy virághoz és elkezdtem kihúzni. De nem történt semmi, nem tudtam kihúzni a virágot a földből. Még a szirmot vagy a leveleket sem tudtam leszedni a virágról. Azután az ÚR megtörte a csendet és így szólt: „**Itt minden csak szeretetben mehet végbe.**” Megérintette a virágot, és az engedett az ÚR kezének. Azután Ő odaadta nekünk. Továbbmentünk és a virág illata velünk maradt.

Megérkeztünk egy helyre, ahol egy pár nagyon gyönyörű ajtó volt. Ezek az ajtók nem voltak egyszerűek, mesterien voltak díszítve, és drágakövekkel voltak gravírozva. Az ajtók kinyíltak és beléptünk egy szobába, ahol rengeteg ember volt. Mindenki ide-oda szaladgált valamire készülődve. Néhányan több göngyöleg fénylő,

fehér kelmét vittek a vállaikon, mások aranyfonalú orsót cipeltek, mások aranyfonalat, és megint mások valamilyen tányérokat cipeltek, melyeken valamiféle pajzs volt. Mindenki nagy igyekezettel sietett valahová.

Megkérdeztük az Úrtól, hogy miért volt ott ekkora erőfeszítés és sietség. Az ÚR intett egy fiatalembernek, hogy jöjjön közelebb. A férfi vállain egy tekercs anyag volt. Odajött és hódolattal ránézett az Úrra. Amikor az ÚR megkérdezte, hogy miért viszi azt a köteg anyagot, ő csak ránézett az Úrra és ezt mondta: „*Uram, Te tudod, hogy mi lesz ebből az anyagból, ezt az anyagból fog készülni a megváltottak palástja, a nagy Menny-*

asszony palástja.” Ezt hallván, nagy örömet és békességet éreztünk. A [Jelenések könyve 19:8](#) ezt írja: „*És megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti.*”

Amikor kijöttünk arról a helyről, még nagyobb békességünk lett, mert csodás volt látni, hogy az ÚR valami kedveset készített nekünk. Neki van helye és ideje rád, mert fontos vagy Neki. Mikor kijöttünk arról a helyről, a szemünk a Mennysorság minden részletében elveszett. Olyan volt mintha minden dolognak önmagában élete lenne, és minden tárgy dicsőítené az Istent.

Azután egy olyan helyre értünk, ahol millió és millió gyermek volt, mindenféle korúak. Amikor meglátták az Urat, mindegyikük meg akarta ölelni Őt, hogy még jobban érezzék a szeretetét, mert Ő volt a szívük vágya. Jézus volt minden egyes gyermek szenvedélye. Úgy éreztük, sírnunk kell, mikor láttuk, Jézus hogy kényeztet minden egyes gyereket, hogy puszilgatja őket és megfogja a kezüket.

Láttuk, ahogy az angyalok az ÚR közelébe férkőztek, és bebugyolált csecsemőket vittek Hozzá. Az ÚR cirógatta, megérintette, és homlokukon csókolta őket, s azután az angyalok visszavitték a csecsemőket magukkal. Megkérdeztük az Úrtól, hogy miért van ott annyi gyermek, hogy ezek lesznek-e a Földre küldve. Az ÚR elérzékenyült egy percre, majd így szólt: „*Nem, ezek a gyermekek nem lesznek elküldve a Földre! Ezek azok a gyermekek, akiket abortáltak a Földön, akiket a szüleik nem akartak megtartani. Ezek az én gyermekeim, és én szeretem őket.*” Bólintottam, és még a hangom is megremegett, hogy egy ilyen kérdést tettem fel az ÚRnak. Amikor még nem ismertem az Urat és az igaz Életet, ami benne lehetséges, én is követtem el hibákat, és bűnöket, mint ahogy mindenki más. Ezek között a bűnök között egy abortusz is volt. Volt egy pillanat, amikor szemtől szemben kellett meg-

állnom az ÚR előtt és megkérdezni, hogy: „*Uram, az a csecsemő is itt van, akit elvettem?*”. Az ÚR azt felelte, hogy „*Igen*”. Elsétáltam az egyik oldalra, és egy gyönyörű fiút láttam. A lábaihoz közel egy angyal állt. Az angyal az Úrra nézett, és a fiúcska háttal volt nekünk.

Az ÚR így szólt: „*Nézd, ott van a fiad.*” Meg akartam nézni, így odarohantam hozzá, de az angyal a kezeivel intve megállított. Mutatta, hogy először meg kell hallgatnom, mit mond a fiú. Meghallhattam, amit a kisfiú mondott. A többi gyerek felé nézve beszélt. Megkérdezte az angyalt: „*Ugye az apukám és az anyukám is hamarosan ide fognak jönni?*” Az angyal rám nézett, és így válaszolt: „*Igen, apukád és anyukád már éppen ide tartanak.*”

Nem tudom, miért kaptam meg ezt a kiváltságot, hogy hallhattam ezeket a szavakat, de a szívemben tudtam, hogy ezek a szavak voltak a legnagyobb ajándék számomra, amit az ÚR tudott adni. Ez a csöppség nem haraggal, fájdalommal beszélt, pedig talán tudta, hogy nem hagyjuk, hogy megszülessen. Egyszerűen várt, azzal a szeretettel, amit az ÚR helyezett a szívébe.

Továbbmentünk, de a kisfiú képét megőriztem a szívemben. Tudom, hogy minden egyes napon erőfeszítést kell tennem ahhoz, hogy majd vele lehessen egy napon. Eggyel több okom lett arra, hogy oda menjek, mert valaki vár rám a Mennyek Királyságában. Az Isten Igéje elmondja az [Ézsaiás 65:19](#)-ben, hogy: „*Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.*”

Egy olyan helyre érkeztünk, ahol kisebb hegyek voltak, és az ÚR Jézus táncolva jött felénk. Előtte fehér köntösbe öltözött embertömeg haladt, kezeikkel zöld olajfaágakat tartottak a magasba. Amikor az ágakat a levegőben lóbálták, olaj csordult ki belőlük. Isten nagyszerű dolgokat készített el számodra! Most itt az idő, hogy szívedet Neki add. Isten áldjon!

--- (Negyedik Bizonyosság) ---

A Mennországból csodás dolgokat láttunk, ahogy meg van írva Isten Igéjében, az [1 Korintus 2:9](#)-ben: „*Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtethet, azt készítette el Isten az Őt szeretőknek.*”

Amikor megérkeztünk, olyan látványos és csodálatos volt annyi mindent látni, oly hatalmas dolgokat, és érezni az Isten dicsőségét. Annyira különleges volt; egy olyan hely, ahol rengeteg gyermek van. Láttuk, hogy több millió gyermek van azon a helyen.

Különböző korú gyermekeket láttunk a Mennyben különböző szekciókra osztva. Láttunk egyfajta bébiházat, ahol 2-4 éves gyerekek voltak. Észrevettük, hogy a gyerekek a Mennyben felnőnek, és van egy iskola is, ahol Isten Igéjére tanítják őket. Az angyalok voltak a tanárok, és dicsőítő dalokra tanították őket, és arra, hogy hogyan imádják az ÚR Jézust.

Amikor az ÚR megérkezett, láttuk a Királyunk kitörő örömét. Bár nem láthattuk az arcát, láttuk a mosolyát, ami betöltötte az egész helyet. Amikor megérkezett, min-

den gyermek odaszaladt Hozzá! Ezek között a gyermekek között ott volt Mária, az ÚR Jézus Krisztus földi édesanyja. Gyönyörű nő volt. Nem láttuk, hogy trónon ülne, vagy hogy bárki imádná őt. Egyike volt a többi nőnek a mennyben, s mint a Földön levő minden más embernek, neki is megváltásra volt szüksége. Fehér palástban volt, és aranyöv volt a dereka körül, és a haja a derekáig ért.

A Földön, sok embert láttunk, akik Máriát imádják, mint Jézus anyját, de el szeretném mondani, hogy Isten Igéje ezt mondja az ÚR Jézusról: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.”* (János 14:6) Az egyetlen belépési út a Mennyek Országába a Názáreti Jézuson keresztül lehetséges. Azt is észrevettük, hogy nincs se Nap, se Hold. Az Ige leírja a [Jelenések könyve 22:5](#)-ben, hogy: *„Éjszaka sem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön örökké.”*

Láttuk Isten dicsőségét. Igen nehéznek találtuk, hogy leírjuk azokat a horrorisztikus dolgokat, melyeket a Pokolban láttunk, de ennél még nehezebb dolog elmagyarázni a mennyei dolgokat, és mindezek Alkotójának tökéletességét. Mikor ott voltunk, el akartunk szaladni mindenhová, hogy mindent megnézzünk. Leheveredtünk a pázsitra, és éreztük Isten dicsőségét. Egy halk sípszó; s lágy fuvallat cirógatta az arcunkat, ez valami csodálatos volt.

Az ég közepén egy hatalmas keresztet láttunk tiszta aranyból. Úgy hisszük, ez nem egy bálványimádó szimbólum volt, hanem inkább egy szimbólum, amely arra emlékeztet, hogy egyedül Jézus keresztalálán keresztül lehet belépésünk a Mennyek Országába.

Továbbmentünk. Lenyűgöző volt az ÚR Jézus Krisztussal sétálni. Ott biztosan tudhattuk, hogy ki az az Isten, akit szolgálunk... a Názáreti Jézust. Sokan azt hiszik, hogy fenn az Isten csak arra vár, hogy lássa, hogy bűnt követünk el, hogy megbüntethessen, és a pokolba küldhessen. De ez így nem igaz. Jézust most egy másik oldaláról ismerhettük meg, azt a Jézust, aki a barátunk; aki sír, amikor sírsz. Jézus egy olyan Isten, aki szeret, együttérez velünk és kegyelmes; a kezeibe vesz minket és segít nekünk, hogy az üdvösség útján járjunk.

Az ÚR Jézus azt is megengedte nekünk, hogy találkozzunk egy bibliai személlyel. Találkoztunk Dávid királlyal, akit a Biblia említ. Jóképű férfi volt, magas, és arca az Isten Dicsőségét tükrözte. Az egész idő alatt, amíg a Mennyek Királyságában voltunk, az egyetlen dolog, amit Dávid király csinált: hogy táncolt, táncolt, táncolt, és minden dicsőséget és tiszteletet Istennek adott.

Azoknak, aki olvassák ezt a bizonyosságot – azt akarom mondani nektek, hogy az Isten Igéje azt mondja a [Jelenések könyve 21:27](#)-ben: *„Tisztátalanok pedig nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot, vagy hazugságot cselekszenek: hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány Életkönyvébe.”* És még azt is el akarom mondani nektek, hogy csak a bátrak ragadják meg a Mennyek Királyságát.

--- (Ötödik Bizonyosság) ---

([2 Korintus 5:10](#))

Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedt: akár jót, akár gonoszt.

A Mennyek Királyságában láthattuk az Új Jeruzsálemet is, amelyről a Biblia beszél a [János 14:2](#)-ben: *„Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem úgy volna, mondtam volna-
nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra.”* Láthattuk a várost és be is mehettünk; ez egy valóságos város és gyönyörű! Jézus elment, hogy helyet készítsen nekünk. A városban láttuk, hogy minden egyes hajlékon és házon ott állt a tulajdonosának a neve. A város most még lakatlan, de már készen van számunkra. Bemehettünk a házakba, és sok mindent láttunk benn. De később, mikor elhagytuk a várost, elfelejtettük mindazt, amit láttunk, kitörlődtek az emlékek. Bárhogy is, arra emlékszünk, hogy a házak oszlopfői drága fémből készültek, és sokféle drágakövel volt kirakva. Még tiszta arany is volt az oszlopokon. A város arany olyan, mint ahogy a Biblia leírja; majdnem átlátszó, és fénylő. A Földön levő arany nem hasonlítható csillogásában és szépségében a mennyei aranyhoz.

Ezután, egy olyan helyre mentünk, ahol sok tárolóedény volt. Kikristályosodott könnyek voltak benne. Ezek voltak a könnyek, amelyeket az Isten fiai hullattak a Földön. Ezek nem a panasz könnyei voltak, hanem azok a könnyek, amelyeket az emberek akkor hullattak, amikor Isten jelenlétében voltak, a hála könnyei. Isten ezeket a könnyeket értékes kincsként őrzi a Mennyben, ahogy a Zsoltárok 56:9. említi: *„Te számon tartod bolyongásomat, gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben!”*

Elmentünk egy olyan helyre is, ahol sok angyal volt. Bár a Mennyben sok különféle angyalt láttunk, ennek a hely különleges volt. Láttuk, hogy Jézus minden ember számára egy angyalt rendel. Azt is megmutatta nekünk, hogy ez az angyal az egész életünk alatt közel marad hozzánk. Bemutatott minket azoknak az angyaloknak, amelyek mellénk voltak rendelve. Megismertük a tulajdonságaikat is, de az Isten nem engedte meg nekünk, hogy ezeket felfedjük másoknak. A [Zsoltárok 91:11](#)-ben ezt olvashatjuk: *„Mert megparancsolta angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon.”*

Azután egy olyan helyre érkeztünk, ahol sok zár volt, és sok különféle virág. Néhány virág már kinyílt, gyönyörű és ragyogó volt. De másik virágok lekonyultak, sőt voltak olyanok is, amik kiszáradtak. Megkérdeztük Jézust, mi volt azoknak a virágoknak a jelentősége. Így válaszolt: *„Ez azért van mert mindegyikötök élete olyan, mit ezeknek a virágoknak az élete.”* Kézbe vette egyik ragyogó virágot, és így szólt: *„Ez a virág megmutatja azt, hogy milyen minőségű a Velem való közös-*

ségetek.” Visszatette azt a virágot, és kezébe vett egy másikat, ami lekonyult. Ezt mondta: *„Nézd, ez az ember most maga alatt van, mert próbákon és nehézségeken megy keresztül. Van valami az életében, ami megzavarja a Velem való közösségét. Tudod, mit teszek ezekkel a virágokkal, amikor mélypontjuk van azért, hogy újra ragyogóvá és egészségessé formáljam őket?”* Azután a kezébe vette a virágot és így szólt: *„Könnyeimet áztatom felettük, és újra felegyenesednek.”* Láttuk, hogy ez a virág valami hihetetlen módon újra életre kelt és felemelkedett, és újra visszanyerte a színeit.

Azután vette az egyik elszáradt virágot, és bedobta a tűzbe, mondván: *„Nézd, ez az ember ismert engem, és messze eltávolodott Tőlem. Most úgy hal meg, hogy újra megújította volna a velem való kapcsolatát, és most a tűzbe vettetik.”* ([János 15:5-6](#))

Amikor innen elmentünk, egy gyönyörű várat láttunk messze a távolban. Senki sem merészkedett közel ehhez a kastélyhoz, és úgy hittük, hogy ez az, amiről az Írás beszél a [Jelenések könyve 22:1](#)-ben: *„Azután megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó, mint a kristály, s az Isten és a Bárány trónusából ered.”* Úgy gondoltuk, hogy ez a vár talán Isten trónjának közelében van.

Mialatt ezeket a dolgokat megtapasztaltuk az Isten országában, igen nagy öröm volt a szívünkben, és olyan békességünk, amely minden értelmet felülhalad. ([Filippi levél 4:7](#)) Megértettük az [1 Péter 1:4](#) igéit, *„arra az el nem múló, szeplőtelen hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.”* Isten áldjon!

--- (Hatodik Bizonyosság) ---

([Lukács 22:30](#))

„hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és királyi székekbe ülve ítéljétek az Izrael tizenkét törzsét.”

Ezen a csodálatos helyen, Isten megengedte, hogy meglássuk a legcsodálatosabb fogadási termet, amit csak el lehet képzelni az univerzumban. Egy gigantikus trónt láttunk két székkal tiszta aranyból és olyan drágakövekből, ami a Földön nem létezik. Az óriási trón előtt volt az asztal, amelynek nem láttuk a végét, fehér asztalterítőtől. Olyan fehér volt, amit semmihez sem tudtuk hasonlítani a Földön.

Mindenféle kitűnő, finom és választékos étel volt az asztalon megterítve. Narancs nagyságú szőlőket láttunk, és az ÚR Jézus megengedte, hogy megkóstoljuk. Még most is emlékszünk az ízére, annyira csodás volt! Testvérem és barátom, nem tudod elképzelni, mennyi minden készen áll már a Mennyek Országában, amit Isten elkészített számodra. ([1 Korintus 2:9](#))

Az Isten azt is megengedte, hogy lássuk a kenyeret az asztalon, aminek „Manna” a neve. Ez az Isten kenyeré, amiről a Biblia beszél. Még ezt is megengedte nekünk

az ÚR, hogy élvezhessük az ízét, és a többi ételnek, amelyek nem is léteznek a Földön.

Ezek a dolgok várnak ránk, mint a mi romolhatatlan örökségünk a Mennyek Országában. Hihetetlenül kitűnő és felséges ételeket élvezhetünk majd, mikor majd örököljük a mennyországot. Lenyűgözött minket, hogy székek voltak az asztal mindkét oldalán. Nevek voltak bevésve ezekbe a gyönyörű székekbe. Tisztán olvashattuk a neveinket a székeken, de a neveink itt nem ugyanazok voltak, mint a Földön. Ezek azok az új nevek voltak, amit senki más nem ismer rajtunk kívül. ([Jelenések 2:17](#))

Meglepett minket a következő igevers: *„Ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”* ([Lukács 10:20](#)) Nagyon sok szék volt! Van elég hely mindenkinek, aki a Mennyországba szeretne kerülni. Olyan székek is voltak, amelyeket elvittek az asztaltól. Ez azt jelenti, hogy vannak férfiak és nők, akik belefáradtak az Urat szolgálni, és a neveiket kitörölték az Élet könyvéből, és így nem fognak részesülni a Bárány Menyegzői vacsorájából.

Isten azt is megengedte nekünk, hogy bibliai személyekkel találkozzunk, a csodálatos szentekkel, akikről az Írásokban olvashatunk. Meglepődtünk, mikor Ábrahámot láttuk. Ábrahám egy volt a vének közül, de nem a testében, vagy a megjelenésében. A bölcsessége miatt volt vén. Ábrahám haja teljesen fehér volt, de mind egyik hajszála olyan volt, mint az üveg vagy a gyémánt. Ami a legjobban meglepett minket az volt, hogy még nálunk is fiatalabb volt. A Mennyben mindenki újra megfiatalodik. A szavain is meglepődtünk. Ábrahám olyasvalamit mondott, amit sose fogunk elfelejteni. Üdvözölt minket a Mennyek Királyságában és azt mondta, hogy hamarosan ezen a helyen leszünk, mert az ÚR Jézus Krisztus már gyorsan közeledik.